

**UCHWAŁA NR XXII/144/2025
RADY GMINY GRZMIĄCA**

z dnia 30 października 2025 r.

w sprawie rozpatrzenia wezwania do usunięcia naruszenia prawa

Na podstawie art. 18 ust. 1 w związku z art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2025 r., poz. 1153), Rada Gminy Grzmiąca uchwala, co następuje:

§ 1. Odmawia się uwzględnienia wezwania do usunięcia naruszenia prawa z dnia 3 października 2025 r. (data wpływu 9 października 2025 r.) poprzez zmianę Uchwały nr XXXV/224/2010 Rady Gminy Grzmiąca z dnia 26 stycznia 2010 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w miejscowościach Krosino i Boleszkowice i usunięcie z § 20 ust. 2 lit. a uchwały sformułowania „o mocy do 3,0 MW każda” z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu, stanowiącym załącznik do uchwały.

§ 2. Upoważnia się Przewodniczącego Rady Gminy Grzmiąca do poinformowania wzywających o stanowisku zajęтым przez Radę Gminy Grzmiąca.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Gminy

Piotr Chojnicki

Uzasadnienie

W dniu 9 października 2025 r. do Rady Gminy Grzmiąca wpłynęło wezwanie do usunięcia naruszenia prawa Pana Marcina Biernackiego i Pani Joanny Biernackiej (reprezentowanych przez radcę prawnego Tomasza Waszkiewicza), w którym domagają się zmiany Uchwały nr XXXV/224/2010 Rady Gminy Grzmiąca z dnia 26 stycznia 2010 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w miejscowościach Krosino i Boleszkowice i usunięcie z § 20 ust. 2 lit. a uchwały sformułowania „o mocy do 3,0 MW każda”.

Organ po analizie treści wezwania oraz po przeanalizowaniu stanowiska prezentowanego obecnie w orzecznictwie sądowno-administracyjnym oraz rozstrzygnięciach nadzorczych wydanych w ramach nadzoru wojewody nie zgadza się z zarzutami podniesionymi w treści wezwania.

W pierwszej kolejności organ pragnie podnieść, że Uchwała nr XXXV/224/2010 Rady Gminy Grzmiąca z dnia 26 stycznia 2010 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w miejscowościach Krosino i Boleszkowice – podobnie jak każda uchwała Rady Gminy Grzmiąca – podlegała kontroli Wojewody Zachodniopomorskiego w ramach jego nadzoru przewidzianego w art. 90 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2025 poz. 1153).

Zdaniem Rady Gminy Grzmiąca skoro organ nadzoru dokonał analizy treści powyższej uchwały a następnie nie wydał – stosownie do treści art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym – rozstrzygnięcia nadzorczego, to uznać należy, że przedmiotowa uchwała została podjęta zgodnie z dyspozycją art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 1130 z późn. zm.). Potwierdzeniem powyższego jest dodatkowo opublikowanie uchwały objętej wezwaniem w Dzienniku Urzędowym Województwa Zachodniopomorskiego.

Zdaniem organu podniesiony w wezwaniu zarzut dotyczący naruszenia art. 2, art. 31 ust. 3, art. 20, art. 22 i art. 64 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z art. 140 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny, poprzez naruszenie konstytucyjnych zasad demokratycznego państwa prawa, zasady proporcjonalności, ochrony własności nie zasługuje na uwzględnienie, co zostanie wykazane poniżej.

Plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego, a co za tym idzie uchwała w sprawie jego uchwalenia tworzy przepisy powszechnie obowiązujące na danym obszarze. Bezpodstawny jest tym samym zarzut naruszenia art. 2 Konstytucji RP zgodnie z którym Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej, bowiem stanowienie przez jednostki samorządu terytorialnego przepisów prawa w zgodzie z delegacją ustawową w tym zakresie nie może w żadnym razie być postrzegane jako działanie sprzeczne z powołanym przepisem. Tożsame uzasadnienie należy przywołać dla bezpodstawności zarzuconego przez wzywających naruszenia art. 20 Konstytucji RP,

zgodnie z którym społeczna gospodarka rynkowa oparta na wolności działalności gospodarczej, własności prywatnej oraz solidarności, dialogu i współpracy partnerów społecznych stanowi podstawę ustroju gospodarczego Rzeczypospolitej Polskiej.

Podobnie bezpodstawne jest zarzucanie naruszenia art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, bowiem zgodnie z powołanym przepisem ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw. Organ podnosi jednak, że uchwała objęta wezwaniem nie ma na celu nadmiernego i bezprawnego ograniczania czyichkolwiek praw i wolności, a jedynie wykonanie kompetencji i obowiązków gminy, wynikających z upoważnienia ustawowego.

Kolejny powołany w wezwaniu przepis, którego naruszenia zdaniem wzywających dopuściła się Rada Gminy Grzmiąca, to art. 22 Konstytucji RP, zgodnie z którym ograniczenie wolności działalności gospodarczej jest dopuszczalne tylko w drodze ustawy i tylko ze względu na ważny interes publiczny. Przyjmując za prawdziwe założenie, że ograniczenia wynikające z planu zagospodarowania przestrzennego prowadzą do niezgodnego z konstytucją ograniczenia prowadzenia działalności gospodarczej, należałoby w dalszej kolejności uznać, że Gminy nie są uprawnione do stosowania jakichkolwiek ograniczeń w uchwalanych planach, jak chociażby do ustalania przeznaczenia poszczególnych terenów, bowiem w zasadzie zawsze może znaleźć się ktoś, kto chciałby na danej nieruchomości prowadzić działalność gospodarczą na terenach pod nią nieprzeznaczonych, tego rodzaju rozumowanie prowadziłoby do absurdu i ograniczenia praw gminy oraz uniemożliwiania jej wykonywania ustawowych zadań. Podobnie i na takich samych zasadach należy uznać za pozbawione jakichkolwiek racjonalnych podstaw rzekome naruszenie art. 64 ust. 3 Konstytucji RP, który stanowi, że własność może być ograniczona tylko w drodze ustawy i tylko w zakresie, w jakim nie narusza ona istoty prawa własności.

Organ podnosi, że władztwo planistyczne stanowi kompetencję gminy do samodzielnego i zgodnego z jej interesami oraz zapewnieniem ładu przestrzennego kształtowania polityki przestrzennej. Uchwalając plan miejscowy najczęściej następuje wyważanie interesów prywatnego i publicznego, co nieuchronnie prowadzi do powstawania konfliktów interesów indywidualnych z interesem publicznym. Władztwo planistyczne gminy nie ma charakteru pełnego, niczym nieograniczonego prawa. Granicami tego władztwa są konstytucyjnie chronione prawa, w tym przede wszystkim prawo własności. Zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym każdy ma prawo, w granicach określonych ustawą do:

- 1) zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny, zgodnie z warunkami ustalonymi w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego albo decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, jeżeli nie narusza to chronionego prawem interesu publicznego oraz osób trzecich;

2) ochrony własnego interesu prawnego przy zagospodarowaniu terenów należących do innych osób lub jednostek organizacyjnych. Przywołane regulacje ustawy przyznają gminie atrybut tzw. władztwa planistycznego, stanowią podstawę legalnej ingerencji w sferę wykonywania prawa własności. Stanowią one, przewidziane w art. 64 ust. 3 Konstytucji i art. 140 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny, przedmiotowe ograniczenie w sposobie wykonywania prawa własności nieruchomości, poddając korzystanie z nieruchomości rygorom wynikającym z treści miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Podkreślić przy tym trzeba, że prawo własności nie jest prawem absolutnym, może zatem doznawać ograniczeń między innymi na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 5 października 2022 r., II SA/Gd 135/22).

Zdaniem organu za bezpodstawny uznać należy również zarzut dotyczący naruszenia art. 1 ust. 2 i 3, art. 3 ust. 1, art. 6 ust. 1 i 2, art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, poprzez ograniczenie mocy elektrowni (siłowni) wiatrowych do 3,0 MW każda, co – zdaniem wzywających - nie ma ani podstawy ani uzasadnienia w przepisach ustawy i stanowi przekroczenie granic władztwa planistycznego gminy poprzez nałożenie na inwestorów ograniczeń nie znajdujących uzasadnienia zarówno w przepisach prawa jak i w interesie publicznym. Organ podnosi, że uchwała objęta wezwaniem została sporządzona w oparciu o art. 15 ust. 2 i art. 16 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz zgodnie z obowiązującym wówczas rozporządzeniem Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego z dnia 26 sierpnia 2003 r. (Dz. U. Nr 164 poz. 1587). Zauważyć należy, że zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 6 przywołanej wyżej ustawy w miejscowym planie określa się obowiązkowo m.in. zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu. Obowiązkiem organu było więc, zgodnie z przysługującym władztwem planistycznym gminy, określenie wskaźników zagospodarowania terenu, co znalazło odzwierciedlenie w § 20 ust. 2 lit. a uchwały objętej wezwaniem. Rada Gminy Grzmiąca była więc upoważniona do określenia mocy jednostkowej urządzeń technicznych lub budowlanych i takową moc określiła.

Dodać należy, że przedmiotowy projekt planu zgodnie z ustawą był wyłożony do publicznego wglądu i nie wpłynęły do niego żadne uwagi w zakresie określenia mocy jednostkowej wież elektrowni wiatrowych. Dodatkowo, zgodnie z art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, uchwała została przekazana (wraz z załącznikami oraz dokumentacją prac planistycznych) Wojewodzie Zachodniopomorskiemu, który stwierdził zgodność zaskarżonej uchwały z przepisami prawnymi.

Mając na uwadze wszystkie wskazane wyżej argumenty należy stwierdzić, iż brak podstaw do uwzględnienia wezwania do usunięcia naruszenia prawa.